

Küçük Tavus Kuşu

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Tavus Kuşu

Aysel Banu YAVUZAL

Uzun otlar ve kır çiçekleriyle dolu güneşli bir çayırdaki küçük bir tavus kuşu yaşamış. Küçük ve yuvarlakmış, yumuşak turkuaz mavi tüyleri ve başında üç tüyden oluşan minik bir tepeliği varmış. Kısa kuyruğu, mücevher gibi parlayan göz benekleriyle yeşil ve mavinin parlak bir yelpazesi gibi açılmış. Tanıştığı herkese kuyruğunu göstermeyi çok sevmiş.

Her sabah küçük tavus kuşu çayırın ortasına yürür ve parlak kuyruğunu açarmış. "Güzel tüylerime bakın!" diye cıvıdarmış. "Dünyanın en parlak tüyleri bunlar!" Diğer kuşlar gülümsermiş ama bunu daha önce de çok duymuşlar. Tavus kuşu aldırmazmış; kuyruğuyla gurur duyar ve ilgi görmeyi çok severmiş.

Bir gn ayıra yeni bir kuş gelmiş. Koyu gri tyleri minik beyaz beneklerle kaplıymış, soluk gri başında kırmızı-turuncu bir ibik ve tepesinde miğfer gibi küçük bir çıkıntı varmış. "Merhaba," demiş nazike. "Ben bir be tavuğuyum. Senin adın ne?" Tavus kuşu gğsn kabartmış. "Ben en gzel kuyruğa sahip tavus kuşuyum!"

Beç tavuğu sıcak bir gülümsemeye bakmış. "Kuyruğun çok güzel," demiş. "Ama eminim başka yeteneklerin de vardır." Tavus kuşu gözlerini kırıştırmış. Bunu ona daha önce kimse söylememiş. Başka hangi yetenekleri olduğundan emin değilmiş. Yine de beç tavuğu o kadar dost canlısıymış ki onunla oynamaya karar vermiş. Birlikte kelebeklerin peşinden koşmuşlar ve tohumları didiklemişler.

Günler geçtikçe tavus kuşu ile beç tavuğu iyi arkadaş olmuşlar. Tavus kuşu kuyruğunu gösterir, beç tavuğu da komik hikâyeler anlatırmış. Lezzetli böcekleri paylaşır ve gölgede birlikte otururlarmış. Tavus kuşu mutluymuş. Sadece tüylerine bakmayan bir arkadaşı olduğu için sevinirmiş. Ama yine de kuyruğunun onun en iyi yanı olduğunu düşünürmüş.

Bir öğleden sonra çayırdaki güçlü bir rüzgâr esmiş. Tavus kuşu bir su birikintisindeki yansımasını hayranlıkla izlemekle meşgulmuş. Aniden bir rüzgâr onu dikenli bir çalıya savurmuş! Yuvarlanmış ve bağırarak. Dışarı sürünerek çıktığında güzel kuyruğu düğümlenmiş ve yırtılmış. Birkaç parlak tüyü bükülmüş ve bir göz beneği tamamen yok olmuş.

Tavus kuşu zarar görmüş kuyruğuna bakmış ve boğazında kocaman bir yumru hissetmiş. "Tüylerim mahvoldu!" diye ağlamış. "Artık güzel değilim. Sadece dağınık kuyruklu sıradan küçük bir kuşum." Bir çalının arkasına saklanmış ve dışarı çıkmak istememiş. Arkadaşının artık onunla oynamak istemeyeceğini düşünmüş.

Beç tavuęu onu saklanırken bulmuş. "Neden saklanıyorsun?" diye sormuş nazikçe. "Kuyruęum kırıldı," diye burnunu çekmiş tavus kuşu. "Artık özel deęilim. Beni sadece parlak tüylerim için sevmiştin." Beç tavuęu başını sallamış. "Ah hayır, bu hiç doęru deęil. Ben seni sen olduęun için seviyorum. Çık dışarı, konuşalım."

Tavus kuşu yavaşça çalının arkasından çıkmış. Kuyruğu üzgün bir şekilde sarkmış. "Ama artık ne işe yararım ki?" diye sormuş. Beç tavuğu yuvarlak kara gözleriyle ona bakmış. "Çok yüksek sesle ötüyorsun," demiş. "Geçen hafta herkesi fırtınaya karşı uyarmak için nasıl bağırdığını hatırlıyor musun? Bu harika bir yetenektir!" Tavus kuşu gözlerini kırpmıştı. Bunu unutmuş.

"Ve cesur bir kalbin var," diye devam etmiş beç tavuğu. "Tohumlarımızı çalan o sinsi kargayı kovaladığın zamanı hatırlıyor musun? Çok cesurdun!" Tavus kuşu bunu düşünmüş. Korkmuş ama yine de yapmış. "İyi kalpliliğin de önemli," demiş beç tavuğu. "Yemeğini hep benimle paylaşırsın."

Tavus kuşu arkadaşına bakmış. "Gerçekten hâlâ özel olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sormuş. Beç tavuğu başını sallamış. "Elbette! Tüylerin yeniden çıkacak ama yüksek sesle ötüşün, cesur kalbin ve iyi kalpliliğin hep senin bir parçan olacak. Seni arkadaşım yapan da bu." Tavus kuşu içinde sıcak bir ışık hissetmiş. Arkadaşının haklı olduğunu anlamış.

Tavus kuşu başını kaldırmış ve mutlu bir şekilde yüksek sesle ötmüş. "Haklısın!" demiş. "Dağınık bir kuyrukla bile hâlâ benim." Beç tavuğu gülmüş. "İşte bu! Şimdi gidip lezzetli tohumlar bulalım." Birlikte çayırdan geçmişler ve tavus kuşu zarar görmüş tüylerini tamamen unutmuş.

Sonraki günlerde tavus kuşunun tüyleri yeniden çıkmaya başlamış; önce küçük ve yeni, sonra her zamankinden daha büyük ve parlak. Ama tavus kuşu artık o kadar da gösteriş yapmamış. Bunun yerine arkadaşıyla vakit geçirmiş, hikâyeler paylaşmış ve başkalarına yardım etmiş. Diğer kuşlar onun eskisinden daha mutlu görüldüğünü fark etmiş.

Bir gün tavus kuşu yeni kuyruğunu beç tavuğuna açmış. "Yine güzel," demiş beç tavuğu. "Ama unutma, en önemli şey bu değil." Tavus kuşu başını sallamış. "Biliyorum," demiş. "Gerçek dostluk sadece güzel tüyleri değil, içindeki kişiyi değerli bulur." Beç tavuğu gülümsemiş ve birlikte tohumları didiklemişler.

O günden sonra tavus kuşu ile beç tavuğu en iyi arkadaş olmuşlar. Her gün birbirlerine yardım etmişler. Tavus kuşu, yüksek sesle ötüşünün, cesur kalbinin ve iyi kalpliliğinin en az parlak kuyruğu kadar özel yetenekler olduğunu öğrenmiş. Ne zaman üzülse, arkadaşı ona gerçekte kim olduğunu hatırlatmak için yanında olmuş.

Ve böylece, güneşli çayırda küçük tavus kuşu ile beç tavuğu mutlu bir şekilde birlikte yaşamışlar. Oynamışlar, paylaşmışlar ve birbirlerini kollamışlar. Tavus kuşu öğrendiği dersi hiç unutmamış: Gerçek arkadaşlar seni tüylerin için değil, kalbin için sever. Ve bu, dostluğun en güzel türüdür.